

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Rajmont s.r.o.**, IČO: 27472116
se sídlem Ivana Olbrachta 506/6, Pražské Předměstí, 500 02 Hradec Králové
zastoupena Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
se sídlem Údolní 33, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN a. s.**
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 - Libeň
2. L. D.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2024, č. j. KUKHK-28535/UP/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2024, č. j. KUKHK-28535/UP/2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 986 Kč, k rukám jeho zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 16. 6. 2023, sp. zn. SZ MMHK/139689/2022 ST3/Pel, č. j. MMHK/189945/2023 ST3/Pel, kterým Stavební úřad podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), vydal společné povolení na stavbu: novostavba rodinného domu, jednopodlažního, nepodsklepeného, garážové stání pro osobní vozidlo situované v domě, napojení na síť technického vybavení (voda, elektro), venkovní vedení splaškové kanalizace včetně podzemní plastové jímky (žumpa), venkovní vedení dešťové kanalizace včetně podzemní plastové jímky s přepadem do vsakovacího zařízení, zpevněné plochy, opocení v obci X, místní části X (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“) na pozemku p. č. XA (zahrada) v katastrálním území xx.

II. Obsah žaloby

2. V **prvé žalobní námitce** žalobce namítal nesprávné posouzení ohledně existence ochranného pásma vysílače.
3. Na pozemcích žalobce, které se nacházejí v blízkosti Stavebního záměru /z toho titulu byl žalobce účastníkem stavebního řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona/se totiž nachází středovlnný vysílač, který vlastní a provozuje žalobce (dále také jen „Vysílač“). V území pak bylo rozhodnutím Okresního národního výboru v Hradci Králové, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 2. 12. 1986, sp. zn. Výst./328.1/2461/85 – Šk vymezeno ochranné pásmo (dále také jen „Rozhodnutí o OP“).
4. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že v ochranném pásmu Vysílače není přípustné ani vhodné zřizovat stavby jakéhokoli druhu. Současně zdůraznil, že ochranné pásmo vysílače trvá nepřetržitě od svého vyhlášení Rozhodnutím o OP v roce 1986 a nikdy nebylo žádným rozhodnutím zrušeno ani změněno. Nesouhlasil totiž se závěrem Stavebního úřadu, dle něhož na základě kupní smlouvy, kterou se stal vlastníkem Vysílače žalobce, došlo k převodu vlastnických práv vysílacího stanoviště z akciové společnosti Radiokomunikace na žalobce, a tedy ke změně užívání vysílacího střediska, respektive ke změně způsobu vysílání, a že ochranné pásmo, které zde bylo v minulosti vyhlášeno, v důsledku toho ztratilo své opodstatnění. S tímto závěrem se měl chybně ztotožnit i žalovaný.
5. Dle žalobce Stavební úřad a žalovaný ke svým chybným závěrům dospěli zřejmě na základě vyjádření Českého telekomunikačního úřadu (dále „ČTÚ“) ze dne 4. 4. 2022 či e-mailové zprávy paní Jitky Brdkové ze společnosti České Radiokomunikace a.s. ze dne 20. 7. 2016, které v určité souvislosti uvádí, že ochranné pásmo může ztratit své opodstatnění. Uvedené podklady si však stavební úřad vyložil zcela nesprávným a zavádějícím způsobem. Ve vysvětlujícím vyjádření ČTÚ ze dne 20. 4. 2022 je jasně uvedeno: *„Nicméně z hlediska objektu jako takového ochranné pásmo neztratilo své opodstatnění, neboť se jedná o stále stejné vysílací středisko, pouze s jiným provozovatelem. Ochranné pásmo se vyhláší na daný objekt (zařízení) a ne na firmu. Proto je nutné aktuálnost ochranného pásma řešit se současným majitelem a provozovatelem, tedy firmou Rajmont s.r.o. a nikoli s Českými radiokomunikacemi a.s., kterým vysílací středisko již nepatří.“*

6. Žalobce je právním nástupcem původních provozovatelů vysílače a Rozhodnutí o OP jej zavazuje. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je pak toto rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků řízení, v němž bylo vydáno, i pro všechny správní orgány, neboť jde o případ, kdy je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci (pozemky a stavba Vysílače).
7. V Rozhodnutí o OP je přímo uvedeno, že: *„platnost rozhodnutí nebyla časově omezena. Zanikne-li důvod vyhlášení ochranného pásma, rozhodne o ukončení platnosti odbor výstavby a územního plánování ONV v Hradci Králové samostatným rozhodnutím.“* Změna nebo zrušení rozhodnutí o ochranném pásmu je upravena také v § 94 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého lze rozhodnutí o ochranném pásmu změnit nebo zrušit jen na základě žádosti toho, komu přísluší vykonávat práva z něho vyplývající, na žádost toho, komu z tohoto rozhodnutí vyplývá nějaká povinnost, případně z podnětu dotčeného orgánu podle zvláštního právního předpisu, vyžaduje-li to veřejný zájem.
8. Žalobce konstatoval, že Vysílač a další jeho pozemky jím jsou kontinuálně využívány k rozhlasovému vysílání. Ochranné pásmo proto s ohledem na podmínky Rozhodnutí o OP i dle úpravy stavebního zákona v území nadále existuje a je závazné pro vlastníky dotčených nemovitostí i správní orgány.
9. Žalobci hrozí v důsledku realizace Stavby na základě napadených rozhodnutí nezanedbatelná újma. Napadená rozhodnutí jsou tak v rozporu nejen s § 83 a § 94o, ale i s § 76 odst. 2 stavebního zákona (stavba není šetrná k zájmům žalobce jako vlastníka sousedních pozemků a staveb).
10. V odvolání žalobce také napadal, že podklady pro rozhodnutí ve věci (vyjádření ČTÚ ze dne ze dne 4. 4. 2022 a e-mailová zpráva paní J. B. k existenci ochranného pásma) nebyly součástí spisu Stavebního úřadu. Tyto podklady byly Stavebním úřadem výslovně označeny tak, že součástí spisu nejsou (uvedené žalobce ověřil dne 12. 7. 2023 při nahlížení do spisu u Stavebního úřadu). Přesto na základě těchto podkladů Stavební úřad dospěl k závěru o zpochybnění „opodstatnění“ ochranného pásma.
11. Podle žalobce se nejedná o pouhé formální pochybení, ale naopak o podstatnou vadu řízení. Má-li jakýkoliv dokument představovat podklad pro rozhodnutí ve věci, musí být ve smyslu § 17 a § 50 správního řádu součástí spisu.
12. Dle žalobce je nedůvodné zpochybnění ochranného pásma Vysílače zásadní vadou napadených rozhodnutí zakládající jejich nezákonnost. Pokud podklady, ze kterých Stavební úřad při hodnocení o existenci ochranného pásma vycházel, nejsou uvedeny v odůvodnění povolení a nejsou ani součástí spisu, je povolení nepřezkoumatelné. Žalobce tak má za to, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, ale i nepřezkoumatelná.
13. **Druhý žalobní bod** se týkal žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek k vlivu Vysílače na Stavbu v ochranném pásmu.
14. Žalobce dle svého přesvědčení v odvolání a v dalších přípisech uvedl řadu argumentů k tomu, že Stavba v ochranném pásmu Vysílače není přípustná ani vhodná (expozice elektromagnetickým zářením, ochrana okolí Vysílače před negativními vlivy vč. ochrany života, zdraví či majetku osob, narušení vysílání Vysílače), což detailně zdůvodnil a podpořil několika odbornými posouzeními a měřeními. Upozornil také, že Rozhodnutí o OP bylo vydáno za účinnosti vyhlášky č. 111/1964. Ochranné pásmo při rádiových zařízeních bylo upraveno v § 11 této vyhlášky, dle kterého se v ochranném pásmu „*nesmějí*

zřizovat stavby jakéhokoliv druhu (ani elektrická vedení slaboproudá nebo silnoproudá, železné konstrukce, jako plynojemy, jeřáby a věže), vysazovat porosty, ani měnit tvar povrchu půdy, pokud by výsledek těchto činností mohl rušit provoz rádiového zařízení. (...)“ Tato právní úprava byla nahrazena ustanovením § 92 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, v tehdejší znění, a následně ustanovením § 103 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), v aktuálně účinném znění (dále také jen „ZEK“). Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že se vyhláška č. 111/1964 Sb. na vymezení podmínek ochranného pásma aplikuje a rozšiřuje podmínky Rozhodnutí o OP. I kdyby se ale měly zohledňovat pouze podmínky dle Rozhodnutí o OP, nebylo by možné Stavbu umístit, protože bude zdrojem elektromagnetického rušení, což je dle Rozhodnutí o OP zcela nepřipustné.

15. Žalovaný (ani Stavební úřad) se těmito námitkami dle žalobce nijak nezabývali, a to jednak z důvodu zpochybnění „opodstatnění“ ochranného pásma, a také proto, že tyto námitky dle jejich názoru překračují rámec námitek, které mohl žalobce jako vlastník sousedních pozemků a staveb uplatnit. Podle žalovaného tedy uvedená námitka nesouvisí s ochranou vlastnických či jiných práv žalobce.
16. S odůvodněním žalovaného stran údajného překročení rozsahu přípustnosti námitek a jejich nedůvodnosti žalobce nesouhlasí. V předmětném řízení je žalobce dotčeným vlastníkem sousedních pozemků na základě § 94k písm. e) stavebního zákona, ochrany se domáhá sám za sebe (hájí primárně svá práva) a nesnaží se o obecnou kontrolu zákonnosti. Žalobce je účastníkem řízení z titulu vlastnického práva k nemovitostem i jako osoba, jejíž právo může být rozhodnutím přímo dotčeno (právo spojené s vlastnictvím a provozem Vysílače). Všechny žalobcem uplatněné námitky se týkají jeho práv a zájmů souvisejících s jeho nemovitostmi, neboť povolená Stavba bude v přímém rozporu se zájmy žalobce a bude mít skutečný dopad do jeho právní sféry.
17. Žalovaný i Stavební úřad se tedy měli zabývat všemi uplatněnými námitkami žalobce. Pokud by je případně i poté shledali jako nepřipustné, byli povinni tento závěr pečlivě a přesvědčivě odůvodnit, a to ve vztahu ke každé jednotlivé námitce, což v napadených rozhodnutích neučinili. Proto jejich rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelná.
18. Ve **třetí žalobní námitce** žalobce brojil proti nedostatečnému posouzení vlivů Vysílače na Stavbu a rušení Vysílače Stavbou.
19. Dle žalobce žalovaný tyto jeho námitky označil za nedůvodné z důvodu překročení rozsahu dle § 94n odst. 3 stavebního zákona a z důvodu, že žalobce není oprávněn hájit veřejný zájem, s čímž žalobce nesouhlasí. Umístění Stavby v ochranném pásmu jednoznačně naruší vysílání Vysílače, způsobí jeho utlumení a snížení intenzity elektromagnetického pole. Nepřipustnost umístění staveb v ochranném pásmu Vysílače potvrzuje odborné posouzení Ing. Jiřího Valenty, CSc. z 20. 8. 2022. Závěry odborného posouzení potvrzuje i čtrnáct měsíců trvající experimentální měření, jehož popis a závěr je obsažen v posouzení Ing. Jiří Valenty ze dne 25. 3. 2023.
20. Ochranné pásmo Vysílače bylo zřízeno především z důvodu ochrany jeho možného ovlivňování zařízeními a stavbami v okolí, stejně tak je však významná i jeho ochranná funkce vůči stavbám a zařízením v okolí Vysílače. V ochranném pásmu od doby jeho vyhlášení v 80. letech nejsou umísťovány nové stavby pro bydlení, zástavba je zde původní a dochází pouze k rekonstrukcím stávajících domů.

21. Vliv Vysílače na okolí má několik rovin – rušení přístrojů, zdravotnické přístroje či pozorované jevy v elektromagnetickém poli Vysílače; dalším významným faktorem z hlediska dlouhodobého působení je červené světlo produkované soustavou výstražných leteckých návěstidel umístěných na stožáru Vysílače, které zejména v nočních hodinách bude působit pro obyvatele Stavby velmi rušivě.
22. I podle závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 19. 2. 2024, č. j. MZDR 1173/2024-4/OVZ (dále také jen „přezkumné závazné stanovisko MZ“), není přímé ohrožení zdraví expozicí elektromagnetickým zářením zcela vyloučeno. Ministerstvo připouští možnou indukci elektromagnetického napětí. Nicméně důsledky pro zdraví, bezpečí a kvalitu života obyvatel neřeší. I přesto, že ministerstvo původní závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 17. 5. 2022, sp. zn. S-KHSHK 11317/2022/4, č. j. KHSHK 15401/2022/HOK.HK/Š (dále také jen „závazné stanovisko KHS“), potvrdilo, deklarovalo zároveň, že problémem u Stavby bude elektromagnetická kompatibilita, tedy ovlivnění přístroje přístrojem.
23. Odpovědnost za povolení stavby v tomto prostředí však přeneslo plně na Stavební úřad, resp. žalovaného. Žalobce je přesvědčen, že vliv elektromagnetického pole (jako neionizujícího záření) měl být hodnocen ve fázi společného řízení i ze strany krajské hygienické stanice a ministerstva. Za nezákonné proto považuje i závazné stanovisko KHS a přezkumné závazné stanovisko MZ. Požádal proto soud, aby zákonnost těchto závazných stanovisek přezkoumal.
24. Žalovaný a Stavební úřad nijak dle žalobce nezohlednili ani poměry v širším území. Nijak nebyla posuzována skutečnost, že celá oblast, ve které se pozemky žalobce a jeho Vysílač nachází, je dlouhodobě (již od 50. let) vyčleněna pro provozování radiokomunikačních a telekomunikačních služeb, čemuž odpovídá i Územní plán obce Stěžery (i návrh nového územního plánu). Žalovaný a Stavební úřad nijak neřešili, že Stavba naruší i tento charakter širšího území dlouhodobě zabezpečujícího provozování služeb pro širokou veřejnost. Žalobce poukázal na to, že v ochranném pásmu Vysílače se nacházejí další prvky služeb elektronických komunikací a že z jeho vysílacího střediska je provozována celá řada dalších služeb elektronických komunikací, jako je radiomaják, vysílání stavu ionosféry, Rádio Dechovka a mnoho dalších služeb provozovaných i jinými subjekty (pravděpodobně i prvků kritické infrastruktury).
25. Žalovaný a Stavební úřad negativní důsledky v podobě účinků silného elektromagnetického záření na stavby a zařízení v ochranném pásmu Vysílače nijak neřešili. Bylo přitom jejich povinností tyto vlivy posoudit, jakožto „účinky budoucího užívání stavby“ ve smyslu § 94o odst. 3 stavebního zákona. Dopady Stavby na Vysílač (prvky služeb elektronických komunikací celkově) a vzájemnou kolizi těchto staveb byli žalovaný a Stavební úřad povinni řádně posoudit i navzdory souhlasným závazným stanoviskům dotčených orgánů.
26. Pokud by si žalovaný ověřil žalobcem uváděné skutečnosti, musel by dospět k závěru, že Stavba je v území nepřípustná a nevhodná. K výše uvedeným odborným podkladům však žalovaný ani Stavební úřad v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu vůbec nepřihlédli a ve svých rozhodnutích se s nimi nijak nevypořádali, což žalobce považuje za vadu, která způsobuje nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí. Napadená rozhodnutí jsou proto také nezákonná, neboť nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci podle § 3 správního řádu.

27. Proti nezákonnosti závazných stanovisek orgánů územního plánování brojil žalobce **ve čtvrté žalobní námitce**.
28. Upozornil, že v rámci odvolání napadal také závazné stanovisko orgánu územního plánování – Magistrátu města Hradec Králové ze dne 5. 5. 2022, zn. SZ MMHK/076263/2022/2, č.j. MMHK/081715/2022/HA/No (dále také jen „závazné stanovisko OÚP“). V rámci odvolacího řízení bylo závazné stanovisko OÚP potvrzeno nadřízeným orgánem, Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu, který vydal dne 18. 1. 2024 závazné stanovisko č. j. KUKHK-37753/UP/2023 (Hav) (dále také jen „přezkumné závazné stanovisko KUHk“).
29. Žalobce v odvolání namítal, že stavba o výšce téměř 8 m bude zdrojem elektromagnetického rušení, a není možné ji proto v území umístit vzhledem k Rozhodnutí o OP a také pro její rozpor s Územním plánem obce Stěžery z roku 2005, ve znění pozdějších změn z roku 2010 (dále „Územní plán“) a s cíli a úkoly územního plánování. Žalobce také poukázal na to, že i v návrhu nového územního plánu obce Stěžery je ochranné pásmo Vysílače vymezeno, s tím že oblast ochranného pásma i dle podkladu pro zpracování územního plánu není pro trvalé bydlení vhodná (Stavebnímu úřadu rovněž předložené Vyhodnocení změny funkčního využití specifické plochy X – Armáda ČR, obec Stěžery z února 2023).
30. Dle žalobce závazné stanovisko OÚP vůbec nehodnotilo soulad Stavby s ochranným pásmem Vysílače, které je vymezeno v Územním plánu. Přezkumné závazné stanovisko KUHk se sice již ochranným pásmem zabývá, nicméně nereflektuje všechna jeho omezení. Dle Územního plánu se omezení vyplývající z ochranného pásma Vysílače vztahuje na lokalitu č. 24 a 25 - zóna smíšené zástavby venkovského charakteru, ve které by se má stavba umísťovat. V regulativech územního plánu (str. 11) je výslovně uvedeno, že „*území je zasaženo ochranným pásmem vysílací stanice (OP 500)*“. A dále na str. 19 je v kapitole Limity využití území také zmíněna ochrana technické infrastruktury a konkrétně uvedené ochranné pásmo zařízení radiokomunikací (rr spoje, ZS, vysílací stanice: $r = 500$ m). Navíc dle textové části územního plánu je přípustným využitím v ploše bydlení v rodinných domech venkovského charakteru, pokud rodinné domy svým vzhledem a účinky na okolí nenarušují obytné i životní venkovské prostředí.
31. Stavba umístěná v ochranném pásmu Vysílače jednoznačně bude dle názoru žalobce zdrojem elektromagnetického rušení pro Vysílač. Pokud by byly při hodnocení přípustnosti Stavby řádně zohledněny podmínky ochranného pásma Vysílače dle Rozhodnutí o OP, které je vymezeno v Územním plánu, nebylo by možné Stavbu z tohoto důvodu v území povolit.
32. Žalobce následně poukázal na znění § 18 odst. 1, § 18 odst. 2, § 19 odst. 1 písm. a), c) a e) stavebního zákona a vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti je Stavba v rozporu i s těmito cíli a úkoly územního plánování.
33. Stavba o výšce téměř 8 m je zařízením, které je zdrojem elektromagnetického rušení, a proto je v území nepřípustná (přímo dle rozhodnutí o OP, které je jako celek limitem v území i dle Územního plánu). Stavbu není možné v území umístit také vzhledem k citovaným cílům a úkolům územního plánování. Za nezákonná je z těchto důvodů nutné považovat i závazná stanoviska orgánů územního plánování. Žalobce proto požádal soud, aby zákonost těchto závazných stanovisek přezkoumal.

34. V **páté žalobní námitce** žalobce uvedl, že nikdy nedal souhlas s umístěním Stavby, jak vyžaduje § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona, podle něž musí stavebník k žádosti o vydání společného povolení připojit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, když tato stanoviska jsou vydávána i k možnosti umístování staveb v ochranných pásmech. V řízení tak nebyl prokázán soulad s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu dle § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
35. Žalobce proto závěrem žaloby navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí Stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

36. Žalovaný uvedl, že v reakci na obsah odvolání požádal postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu o přezkum závazných stanovisek dotčených orgánů územního plánování a hygieny. V obou případech přezkumná závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů závazná stanoviska potvrdila. Přezkumná závazná stanoviska učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, protože byl povinen je respektovat.
37. Ohledně druhé a třetí žalobní námitky odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a ponechal na posouzení soudu, jaké námitky/konkrétní práva žalobce si žádají ochranu jakožto veřejná subjektivní práva fyzických a právnických osob a v kterých okruzích jde již o ochranu veřejného zájmu se všemi souvisejícími důsledky.
38. Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v rozhodnutí i ve vztahu k námitce žalobce týkající se obsahu spisu, neboť předmětné podklady součástí spisu byly, a to jak fyzicky, tak byly brány v potaz i při hodnocení záměru správními orgány – jak odvolacím, tak Stavebním úřadem, nicméně v průběhu prvostupňového řízení došlo ke změně oprávněné úřední osoby a bohužel již nedošlo k fyzickému odstranění „označení podkladů“ neodpovídajícím popisem původního referenta. Žalobce využil možnosti se seznámit se spisovým materiálem na obou stupních řízení a předmětné podklady vždy „součástí spisu“ byly.
39. K úvodní žalobní námitce žalovaný dodal, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a podklady obsaženými ve spise s tím, že – jak sám žalobce ve své žalobě zmiňuje – správní řízení tvoří jeden celek, a tudíž nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nezákonné či nepřezkoumatelné. Žalovaný námitky žalobce považuje za nedůvodné s tím, že postup žalobce se spíše jeví jako vyústění neochoty ve svém sousedství strpět projednávání záměr, přestože do jeho vlastnických ani jeho subjektivních veřejných práv realizace Stavebního záměru nad míru přípustnou nezasahuje.
40. Žalovaný tak neshledal žalobní námitky opodstatněnými a navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítnul.
41. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 písemné vyjádření k věci nepodala.
42. Učinila tak ovšem osoba zúčastněná na řízení č. 2 (dále také jen „Stavebník“). Ten uvedl, že hlavní budova žalobce s jeho pozemkem, na kterém chce realizovat Stavební záměr, nesousedí přímo. Hlavní budova je vzdálena od hranice jeho pozemku necelých 500 m, Vysílač dokonce 532 m, což je nad limit ochranného pásma. Mezi jeho stavební parcelou a Vysílačem se nachází např. rozsáhlé stavení rodiny D., jejichž dvougenerační dům výrazně

převyšuje výšku Stavebního záměru. Také v novém územním plánu obec Stěžery plánuje tento pozemek ponechat jako stavební a sama také vydala souhlas s umístěním Stavby.

43. Dle názoru Stavebníka žalobce již skoro 2 roky neoprávněně a nezákonně maří dané stavební řízení. Žalobcem odkazovaná vyhláška č. 111/1964 Sb. byla zrušena k 19. 7. 2000. Stavební záměr znění Rozhodnutí o OP, resp. podmínky jim stanovené neporušuje. Žalobce považuje nesprávně Stavbu za výškovou budovu, úryvky ze stanovisek pak cituje útržkovitě a účelově.
44. Stavebník vyjádřil přesvědčení, že Stavba nebude zdrojem elektromagnetického rušení, stejně jako 11 již stávajících objektů v obci X. Ochranné pásmo není životu ani přístrojům tak nebezpečné, jak se snaží tvrdit žalobce. V těsné blízkosti Vysílače probíhalo v minulosti měření zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem a všechny naměřené hodnoty byly hluboce podlimitní. Ochranné pásmo bylo od počátku koncipováno tak, že i v něm lze bydlet a provozovat jakékoliv činnosti kromě těch, které by mohly být zdrojem elektromagnetického rušení. Žádné jiné omezení nejsou vlastníci či uživatelé sousedních nemovitostí povinni z důvodu existence ochranného pásma strpět.
45. Stavba tedy neodporuje podmínkám pro stavby v ochranném pásmu Vysílače. Proto Stavebník navrhl její zamítnutí.

IV. Replika žalobce

46. Na vyjádření žalovaného a Stavebníka reagoval žalobce ještě replikou, k níž připojil k jeho objednavce vypracovaný znalecký posudek ze dne 5. 8. 2024 č. 015/002/2024, jehož autorem je doc. Ing. Martin Kyselák, Ph.D. Ten dle žalobce potvrzuje důvodnost jeho žalobních tvrzení.
47. V reakci na vyjádření Stavebníka znovu zdůraznil, že Rozhodnutí o OP bylo vydáno podle zákona č. 110/1964 Sb. a vyhlášky č. 111/1964 Sb. Bylo tedy vydáno za podmínek stanovených těmito právními předpisy, přičemž tyto podmínky rozšiřují podmínky stanovené výslovně v textu Rozhodnutí o OP dodnes. Následná změna právní úpravy nemá na tuto skutečnost žádný vliv vzhledem k tomu, že důvody existence ochranného pásma jsou objektivní a neprávní povahy (zaručení volného a žádoucího šíření elektromagnetického signálu).
48. Rozhodnutí o OP jednak výslovně uvádí, že v prostoru ochranného pásma je zakázána a) výstavba výškových objektů a ocelových konstrukcí a b) instalace přístrojů a zařízení, které jsou zdrojem elektromagnetického rušení. Vedle toho se ve výkresové části rozhodnutí o OP uvádí, že „*Činnost jiných organizací v ochranném pásmu RKS Hr. Králové nesmí být v rozporu s ustanovením zákona o telekomunikacích č. 110/1964 Sb. a musí odpovídati prováděcí vyhlášce č. 111/64 Sb.*“ Rozhodnutí o OP tedy výslovně odkazuje na vyhlášku č. 111/1964 Sb. a podmínky, které tato vyhláška stanoví pro činnosti v ochranných pásmech. Ve smyslu § 103 ZEK je nutno tento odkaz respektovat a při určování podmínek platných v ochranném pásmu vysílače vycházet i z vyhlášky č. 111/1964 Sb., a to i když již pozbyla platnosti. Tyto podmínky v ochranném pásmu vysílače platí spolu s podmínkami výslovně uvedenými přímo v Rozhodnutí o OP a vylučují umístění Stavby v ochranném pásmu Vysílače, jelikož by způsobila závažné rušení vysílání.
49. Kromě toho, i pokud by se měly při hodnocení přípustnosti Stavby zohledňovat pouze podmínky ochranného pásma Vysílače dle Rozhodnutí o OP (s čímž žalobce nesouhlasí),

nebylo by možné ji umístit, protože bude zdrojem elektromagnetického rušení, což je zcela nepřijatelné i dle Rozhodnutí o OP a dle § 100 odst. 9 ZEK.

50. Za nepravdivé označil tvrzení Stavebníka, že se pozemek, na němž má být Stavba umístěna, nachází ve vzdálenosti více než 532 m od Vysílače. Umístění Stavby v ochranném pásmu jasně plyne z grafického podkladu Rozhodnutí o OP, z této skutečnosti vycházely i stavební úřady a dotčené orgány.
51. Stavbu není možné v ochranném pásmu umístit, jelikož představuje zdroj elektromagnetického rušení vysílání z Vysílače. Toto tvrzení žalobce nově doložil shora citovaným znaleckým posudkem. Irelevantní je námitka, že v ochranném pásmu se již zástavba vyskytuje. Ze stavebního pozemku Stavebníka je přímý výhled na Vysílač. Odkázal také znovu na vyjádření ČTÚ ze dne 29. 5. 2020 a ze dne 7. 6. 2023.
52. V reakci na vyjádření žalovaného k žalobě žalobce poukázal na § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož musí stavební úřad zjišťovat, zda je stavební záměr v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Stavební úřad a žalovaný měli zkoumat soulad Stavby s požadavky na tuto veřejnou technickou infrastrukturu a s podmínkami jejího ochranného pásma a na základě vyjádření žalobce jakožto vlastníka veřejné technické infrastruktury vyhodnotit umístění Stavby jako nepřijatelné. Odůvodnění, že se museli v této otázce řídit stanoviskem orgánu územního plánování, je nesprávné. Stanovisko orgánu územního plánování nenahrazuje posouzení souladu stavby s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu a s podmínkami jejího ochranného pásma. Posouzení této otázky je v kompetenci stavebního úřadu, přičemž relevantním podkladem pro ně je především stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury, nikoliv stanovisko orgánu územního plánování. Posouzení souladu Stavby s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu však Stavební úřad, ani žalovaný neprovedli a vyjádření žalobce jako vlastníka veřejné technické infrastruktury a předložené vyjádření ČTÚ vůbec nevzali v potaz. V důsledku toho nebyl v řízení prokázán soulad Stavby s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu dle § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
53. Tvrzení žalovaného, že veškeré podklady součástí spisu byly, pouze byly nesprávně označeny, označil žalobce za nepravdivé. Žalobce do spisu nahlédl dne 26. 10. 2022, kdy však nebyl vyhotoven záznam o nahlédnutí do spisu. Při tomto nahlížení nebyly ve spise podklady 1) sdělení ČTÚ ze dne 6. 9. 2018, zn. ČTÚ-49 661/2018-613, 2) e-mailová komunikace mezi Jitkou Brdkovou z Českých Radiokomunikací a.s. a Hanou Panchártkovou ze dne 20. 7. 2016 a 3) odpověď ČTÚ ze dne 4. 4. 2022, č. j. ČTÚ-13 164/2022-622 – SkM. Žalobce do spisu následně nahlédl dne 12. 7. 2023 po vydání rozhodnutí Stavebním úřadem, když již byl o nahlížení vyhotoven záznam. Žalobce při tomto nahlížení našel ve spise zmíněné podklady s výslovným označením „není součástí spisu“. O tom, že tyto podklady nebyly součástí spisu, svědčí i to, že neměly přidělené číslo listu. V důsledku chybného postupu Stavebního úřadu při vedení spisu neměl žalobce možnost se vyjádřit k těmto důležitým podkladům, z nichž Stavební úřad při vydávání rozhodnutí ve věci vycházel, čímž byla porušena jeho procesní práva.

V. Jednání soudu

54. Při jednání soudu dne 13. 8. 2024 zástupce žalobce podrobně přednesl obsah podané žaloby. Žalovaný se z jednání omluvil, souhlasil s projednáním věci ve své nepřítomnosti. Osoby zúčastněné na řízení se jednání nezúčastnily.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

55. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). O věci usoudil následovně.
56. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
57. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“* K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož *„není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“*
58. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: *„... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu – a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení – garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace*

žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

59. Obsah všech žalobních bodů spolu úzce souvisel; jde v podstatě o to, zda se stavební úřady, případně dotčené orgány, vypořádaly v povolovacím řízení na Stavební záměr přezkoumatelným a dostatečným způsobem s existencí ochranného pásma Vysílače a s vlivem Stavby na ně a stavbu Vysílače, případně zda byl v souvislosti s tím dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Proto krajský soud považuje za vhodné reagovat na žalobu jako celek s tím, že na jednotlivé žalobní body či jejich části bude reagovat pouze v případě potřeby.
60. Není sporu o tom, že v území bylo Rozhodnutím o OP ochranné pásmo Vysílače v roce 1986 vymezeno. A to s tím, že platnost tohoto rozhodnutí nebyla nikterak časově omezena. Z obsahu správního spisu neplyne, a netvrdil to ani nikdo z účastníků či osob na řízení zúčastněných, že by rozhodnutím k tomu věcně a místně příslušného orgánu státní správy došlo ke zrušení tohoto ochranného pásma. Uvedené ochranné pásmo Vysílače tedy s vysokou mírou pravděpodobnosti stále existuje, resp. nebylo ze strany stavebních úřadů relevantně doloženo a odůvodněno, že by tomu mělo být jinak. To je první premisa, ze které je nutno v daném povolovacím řízení vycházet.
61. Tak ovšem stavební úřady obou stupňů k věci nepřistupovaly. Stavební úřad totiž k dané otázce uvedl: „... *pakli-že na základě kupní smlouvy došlo k převodu vlastnických práv vysílacího stanoviště z akciové společnosti Radiokomunikace na společnost Rajmont s. r. o., a tedy ke změně užívání vysílacího střediska, respektive ke změně způsobu vysílání, ochranné pásmo, které bylo v minulosti vyhlášeno, tak ztratilo své opodstatnění, a vyhlášení ochranného pásma by měl iniciovat současný provozovatel, tedy společnost Rajmont s. r. o.*“. Žalovaný se pak s tímto právním hodnocením (ne)existence ochranného pásma Vysílače ztotožnil (viz str. 21 a čtvrtý odstavec na str. 22 napadeného rozhodnutí).
62. Stavební úřady tedy vycházely z předpokladu, že ochranné pásmo Vysílače zaniklo, protože ztratilo své opodstatnění, a že žalobce by musel iniciovat příslušné správní řízení, aby ochranné pásmo bylo znovu vymezeno.
63. Tento svůj právní závěr ovšem řádně neodůvodnily. Soudu není zřejmé, jakou právně relevantní roli by v tom měla hrát skutečnost, že došlo k převodu vlastnického práva Vysílače na jinou osobu, stejně tak jako k jakým změnám vysílacího střediska, resp. změnám ve způsobu vysílání mělo pod shora uvedeným následkem dojít. Stavební úřady neuvedly, která ustanovení, ať už právní úpravy účinné v době vzniku ochranného pásma Vysílače (zákon č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích) nebo právní úpravy účinné dnes (ZEK), umožňují zánik ochranného pásma bez dalšího, pouze v důsledku „ztráty jeho opodstatněnosti“ (v souvislosti s tím naopak srovnej § 94 odst. 2 stavebního zákona). V tomto směru je uvedený závěr stavebních úřadů o zániku ochranného pásma Vysílače zcela nepřezkoumatelný, a nemá oporu ani v právních předpisech ani v doposud zjištěném skutkovém stavu věci.
64. Po seznámení se s obsahem správního spisu musí dát krajský soud za pravdu žalobě, že Stavební úřad a žalovaný ke svým chybným závěrům dospěli zřejmě pouze na základě vyjádření ČTÚ ze dne 4. 4. 2022 či e-mailové zprávy paní J. B. ze společnosti České

Radiokomunikace a.s. ze dne 20. 7. 2016, když názory v nich obsažené bez dalšího (bez následného svého posouzení) převzali. Zcela pak pominuli pozdější vyjádření ČTÚ, např. ze dne 20. 4. 2022 či 7. 6. 2023, která obecné názory na ztrátu opodstatněnosti ochranného pásma vyslovená v uvedených písemnostech významně korigovala a ve vztahu k Vysílači existenci ochranného pásma vymezeného Rozhodnutím o OP zřetelně deklarovala.

65. V souvislosti s tím krajský soud podotýká, že kupříkladu přezkumné závazné stanovisko KUHK zcela nepochybně vycházelo, na rozdíl od stavebních úřadů, z faktu existence ochranného pásma Vysílače a nikterak ji nezpochybňovalo.
66. Druhou zásadní otázkou je, jaká omezení z existence ochranného pásma Vysílače plynou. Krajský soud přisvědčuje žalobě, že nikoliv pouze ta, která jsou výslovně uvedena v Rozhodnutí o OP. Nelze totiž opomenout znění vyhlášky Ústřední správy spojů č. 111/1964 Sb., kterou se prováděl zákon č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, jež byla účinná v době vydání Rozhodnutí o OP. Ostatně odkaz na její existenci a nutnost dodržovat její ustanovení obsahovala i grafická část Rozhodnutí o OP.
67. Konkrétně nutno přihlédnout k obsahu ustanovení § 11 odst. 3 citované vyhlášky, které obsahuje obecnou zásadu, že v ochranném pásmu se nesmějí zřizovat stavby jakéhokoli druhu (ani elektrická vedení slaboproudá nebo silnoproudá, železné konstrukce, jako plynojemy, jeřáby a věže), vysazovat porosty, ani měnit tvar povrchu půdy, pokud by výsledek těchto činností mohl rušit provoz rádiového zařízení (podtržení provedeno krajským soudem).
68. Tyto omezující podmínky platily pro každé ochranné pásmo vymezené dle uvedené vyhlášky. Rozhodnutí o OP pak v souladu s jejím § 11 odst. 1 vymezilo ještě speciální podmínky ve vztahu k Vysílači, tedy zákaz výstavby výškových objektů a ocelových konstrukcí a zákaz instalace přístrojů a zařízení, které jsou zdrojem elektromagnetického rušení.
69. Pokud jde o rozsah omezení plynoucích z existence ochranného pásma Vysílače, pak v tomto směru chybovalo i přezkumné závazné stanovisko KUHK, které soulad umístění Stavby s Územním plánem obce Stěžery posuzovalo pouze z hlediska omezujících podmínek vymezených v Rozhodnutí o OP (jinak správně, jak už krajský soud shora uvedl, existenci ochranného pásma Vysílače respektovalo).
70. Stavební úřady se dopustily v řízení řady dalších pochybení, která ovšem měla svůj původ právě v tom, že vycházely z nesprávného závěru, že ochranné pásmo Vysílače zaniklo, resp. z nesprávného závěru o rozsahu omezení z existence ochranného pásma Vysílače plynoucích (tento nedostatek se pak projevil např. i závazných stanoviscích orgánů územního plánování – viz shora).
71. Stavební úřady v rozporu s § 3 správního řádu zcela nedostatečně zjistily skutkový stav věci (v první řadě stran existence ochranného pásma Vysílače a jeho rozsahu). Dále nedostatečně ověřily, zda je Stavební záměr v souladu s územně plánovací dokumentací (resp. vyšly z nesprávných závazných stanovisek orgánů územního plánování – viz shora). Dále v rozporu s § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona zcela nedostatečným způsobem posoudily, zda je Stavba v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. A v rozporu s § 94o odst. 3 stavebního zákona neověřily rovněž účinky budoucího užívání Stavby.

72. V souvislosti s tím (resp. v důsledku toho) se také zcela opomněly vypořádat s důkazy, které k různým ze shora uvedených aspektů předložil žalobce v průběhu společného řízení – např. odborná posouzení Ing. Valenty z 20. 8. 2022 a 25. 3. 2023, sdělení ČTÚ z 20. 4. 2022 či 7. 6. 2023, posouzení vlivů vypracované společností ELFIS spol. s r. o. ze dne 16. 1. 2023 a další.
73. Za této situace nepovažuje krajský soud za potřebné vyjadřovat se ke všem žalobou namítaným vadám společného řízení, neboť již shora uvedená pochybení jsou natolik zásadní, že sama o sobě odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s a vrácení věci k dalšímu řízení. A v něm bude prostor i pro odstranění všech dalších pochybení plynoucích ze shora popsanych chybných závěrů o neexistenci ochranného pásma Vysílače a rozsahu omezení z něho plynoucích.
74. Přesto však považuje krajský soud za vhodné vyjádřit svůj názor ještě na několik sporných momentů, na které žaloba poukazovala.
75. Nebylo sporu o tom, že žalobci přísluší v daném společném řízení postavení jeho účastníka dle § 94k písm. e) stavebního zákona, neboť se jedná o osobu, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno. Dle § 94n odst. 3 stavebního zákona pak osoba, která je účastníkem podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.
76. Žalovaný tuto skutečnost ve svém rozhodnutí akcentoval (viz přelom str. 20 a 21 či str. 24) se závěrem, že v řadě námitek vznesených v průběhu společného řízení žalobce toto svoje omezení překračoval a stavěl se spíše do role ochránce veřejných práv či zájmů. Nutno ovšem konstatovat, že podrobněji nerozlišil a nevysvětlil, které žalobcovy námitky v tomto směru ještě přípustnými být měly a které nikoliv. Stran toho bylo napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
77. Bez ohledu na to v obecné rovině krajský soud konstatuje, že za přímé dotčení žalobcova vlastnického práva k Vysílači nutno považovat i případné narušení či omezení jeho provozu v důsledku povolované Stavby. Soulad Stavebního záměru s územně plánovací dokumentací či soulad s jednotlivými ustanoveními § 94o stavebního zákona jsou pak otázkami jeho souladu s právními předpisy, který jsou stavební úřady povinny posoudit dokonce bez ohledu na námitky účastníků řízení.
78. Za situace, kdy krajský soud přistoupil ze shora uvedených důvodů ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, považuje za irelevantní zabývat se podrobněji otázkou, kdy byly do správního spisu zařazeny sdělení ČTÚ z 6. 9. 2018, vyjádření ČTÚ z 4. 4. 2022 a e-mailová zpráva paní J. B. k existenci ochranného pásma z 20. 7. 2016. V současné době součástí správního spisu jsou. Jejich případná absence ve správním spise v době řízení před Stavebním úřadem pak nebyla způsobilá ohrozit procesní práva žalobce natolik výrazným způsobem, že by mu zabránila řádně svá práva hájit v odvolacím řízení, o čemž svědčí např. obsah odvolání i následná podání žalobce učiněná v průběhu odvolacího řízení. Jak již soud uvedl, nyní tyto podklady ve správním spise založeny jsou, v dalším řízení tedy nic nebrání tomu, aby byly jako jedny z listin zohledněny.

79. Ze shora uvedených důvodů krajský soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s., částečně ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nezákonnost i vady řízení zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nevyužil možnosti zrušit současně i prvoinstanční správní rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, protože chce dát žalovanému na zvážení, zda shora vytknuté vady bude možné a účelné odstranit v rámci odvolacího řízení, což je postup, který má s ohledem na shora uvedené jednoznačně přednost, či zda by považoval za vhodnější postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy vrátit věc k dalšímu řízení Stavebnímu úřadu.
80. V každém případě v dalším řízení stavební úřady řádně zohlední existenci ochranného pásma Vysílače (případně relevantním způsobem odůvodní, z jakých zákonných důvodů zaniklo) a rozsah omezení z existence tohoto ochranného pásma ve vztahu k umístění Stavby plynoucí. Prověří také tvrzení Stavebníka, že se Stavební záměr v ochranném pásmu Vysílače nenachází, s nimiž přišel v soudním řízení. Znovu se budou muset obrátit na orgány územního plánování, aby soulad Stavby s Územním plánem obce Stěžery posoudily s ohledem na omezení plynoucí z existence ochranného pásma Vysílače. Zváží rovněž, zda se ze stejného důvodu neobráti také na další dotčené orgány, např. na úseku ochrany zdraví a hygieny. Bez ohledu na závěry dotčených orgánů územního plánování budou muset vyhodnotit soulad Stavebního záměru se shora citovanými požadavky ustanovení § 76o stavebního zákona. Zohlední přitom také stanovisko žalobce coby vlastníka Vysílače dle § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona (krajský soud zdůrazňuje, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že umístění Stavby je jeho souhlasem podmíněno) a vypořádají se s důkazy předloženými žalobcem ve stavebním řízení. A to včetně znaleckého posudku doc. Kyseláka, který byl předložen soudu až po podání žaloby. S ohledem na skutečnost, že důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí plynuly jasně z obsahu správního spisu, nepovažoval krajský soud za důležité provádět při jednání tímto znaleckým posudkem důkaz. V dalším řízení by ale jeho obsah neměl být opominut. Samozřejmě stavební úřady si mohou za účelem zjištění přípustnosti umístění a povolení Stavby v daném území opatřit také jiné důkazy, bez ohledu na návrhy účastníků řízení.
81. Pro úplnost soud dodává, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost, vázány.

VII. Náklady řízení

82. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně a účelně vynaložených nákladů.
83. Účelně vynaložené náklady řízení na straně žalobce představují jednak zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč** a dále náklady na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif nebo AT“). Zástupci žalobce náleží odměna za čtyři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky ze dne 7. 8. 2024, účast při jednání soudu dne 13. 8.

2024) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, tj. **12 400 Kč**; dále mu náleží 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. **1 200 Kč**.

84. Zástupce žalobce vyúčtoval také v souvislosti s účastí při jednání soudu náhradu za promeškaný čas dle ustanovení § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. a) AT, spočívající v cestě na trase Praha – Hradec Králové a zpět ve výši **1 000 Kč**.
85. Zástupce žalobce doložil, že je registrován jako plátce DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z uvedené odměny a náhrad ve výši **3 066 Kč**.
86. Zástupce žalobce dále uplatnil také cestovní výdaje dle ustanovení § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. a) AT spojené s jeho účastí při jednání soudu ve výši **320 Kč**, což doložil jízdenkami vlakem z Prahy do Hradce Králové a zpět.
87. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **20 986 Kč**.
88. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
89. Osobám zúčastněným na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Osoby zúčastněné na řízení navíc náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. srpna 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu